

POSTANOWIENIE

Dnia 10 stycznia 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Renata Żywicka

w sprawie z odwołania M. F.
od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych I Oddziału w Poznaniu
o podleganie ubezpieczeniom społecznym,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w dniu 10
stycznia 2024 r.,
na skutek skargi kasacyjnej odwołującej się od wyroku Sądu Apelacyjnego w
Poznaniu
z dnia 22 marca 2022 r., sygn. akt III AUa 1106/20,

odrzuca skargę kasacyjną.

(J.K.)

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Poznaniu wyrokiem z dnia 23 lipca 2020 r. oddalił odwołanie M.F. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, I Oddziału w Poznaniu z 21 lutego 2019 r. stwierdzającej, że M.F. jako osoba prowadząca działalność gospodarczą nie podlega obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowym i wypadkowemu od 7 lipca 2015 r. do 30 kwietnia 2018 r. i dobrowolnie ubezpieczeniu chorobowemu od 7 lipca 2015 r. do 30 kwietnia 2018 r. (pkt 1), a ponadto nie obciążył odwołującej się kosztami zastępstwa procesowego organu rentowego (pkt 2).

Na skutek apelacji M.F. od powyższego orzeczenia, Sąd Apelacyjny w Poznaniu wyrokiem z dnia 22 marca 2022 r. w pkt 1 zmienił zaskarżony wyrok w

pkt 1 i poprzedzającą go decyzję o tyle, iż stwierdził, że odwołująca się M. F. nie podlega obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowym i wypadkowemu i dobrowolnemu ubezpieczeniu chorobowemu od 20 września 2016 r. do 30 kwietnia 2018 r.; w pkt 2 zmienił zaskarżony wyrok w pkt 2 i koszty zastępstwa procesowego zniósł między stronami wzajemnie; w pkt 3 w pozostałym zakresie apelację oddalił; w pkt 4 zasądził od pozwanego organu rentowego na rzecz odwołującej się kwotę 240 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego przed Sądem drugiej instancji.

W wywiedzionej od powyższego orzeczenia skardze kasacyjnej odwołująca się zaskarżyła wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu w części, tj. co do pkt 3 – w zakresie w jakim Sąd odwoławczy oddalił wniesioną przez nią apelację.

Skarżąca wniosła o uchylenie w całości zaskarżonego wyroku Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 22 marca 2022 r. i przekazanie sprawy temu Sądowi do ponownego rozpoznania ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 22 marca 2022 r. i zmianę wyroku Sądu Okręgowy w Poznaniu z dnia 23 lipca 2020 r. oraz poprzedzającej go decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, I Oddziału w Poznaniu z dnia 21 lutego 2019 r. przez stwierdzenie, że M.F., jako osoba prowadząca pozarolniczą działalność gospodarczą podlegała obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowemu i wypadkowemu oraz dobrowolnie ubezpieczeniu chorobowemu od dnia 7 lipca 2015 r. do dnia 30 kwietnia 2018 r. oraz zasądzenie na rzecz odwołującej kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁴ § 1 k.p.c. do elementów konstrukcyjnych skargi kasacyjnej należy m.in. wskazanie, czy orzeczenie, od którego jest wniesiona skarga, zostało zaskarżone w całości czy w części (pkt 1), a także sformułowanie wniosku o uchylenie lub uchylenie i zmianę orzeczenia z oznaczeniem zakresu żądanego uchylenia i zmiany (pkt 3).

Bezwzględny wymogiem formalnym skargi kasacyjnej jest, aby zakres zaskarżenia i wniosek o uchylenie lub o uchylenie i zmianę orzeczenia były ze sobą

ściśle skorelowane, przy czym brak tej korelacji skutkuje odrzuceniem skargi (zob.m.in. postanowienia Sądu Najwyższego: z 12 października 2007 r., V CSK 309/07; z 23 sierpnia 2012 r., III CSK 161/12; z 10 kwietnia 2013 r., III CSK 64/13; z 24 kwietnia 2013 r., III CSK 77/13; z 24 sierpnia 2016 r., V CSK 112/16; z dnia 22 września 2022 r., I CSK 3819/22).

Skarżąca zaskarżyła wyrok Sądu Apelacyjnego w oznaczonej części (co do pkt 3 – w zakresie w jakim Sąd odwoławczy oddalił jej apelację), ale wniosła o jego uchylenie w całości formując także wniosek ewentualny o uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu Apelacyjnego i zmianę wyroku Sąd Okręgowy w Poznaniu z dnia 23 lipca 2020 r. oraz poprzedzającej go decyzji organu rentowego z dnia 21 lutego 2019 r. przez stwierdzenie, że M.F., jako osoba prowadząca pozarolniczą działalność gospodarczą podlegała obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowemu i wypadkowemu oraz dobrowolnie ubezpieczeniu chorobowemu od dnia 7 lipca 2015 r. do dnia 30 kwietnia 2018 r., a więc niewątpliwie także w zakresie już uwzględnionym przez Sąd pierwszej instancji.

Skarga kasacyjna wnioskodawczyni nie spełnia zatem podstawowego wymogu korelacji między zakresem zaskarżenia a zakresem wniosku kasacyjnego. Z tych względów Sąd Najwyższy uznał, że skarga kasacyjna nie spełnia konstrukcyjnych wymagań przewidzianych w art. 398 § 1 pkt 1 i 3 k.p.c., co prowadziło do jej odrzucenia na podstawie art. 398⁶ § 3 k.p.c. w zw. z art. 398⁴ § 1 pkt 1 i 3 k.p.c.

(J.K.)

[as]